

Jedová chýše II.

Jedová chýše II.

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Jedová chýše II.

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAILY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.idealify.cz **E-mail:** info@idealify.cz

Rok vydání: 2024 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 209 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2024 Pavel Hrejsemnou a IDEAILY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-05-9

ISBN (ePub verze): 978-80-53028-04-2

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAILY s.r.o.

Obsah

Obsah	4
Předmluva	7
Kapitola 1: Návrat	9
Kapitola 2: Ztracené duše	13
Kapitola 3: Alchymistovo tajemství	17
Kapitola 4: Na Strahově	21
Kapitola 5: Hledání	26
Kapitola 6: Cesta do Berouna	30
Kapitola 7: Cesta do Prahy	35
Kapitola 8: Návrat do Prahy	39
Kapitola 9: Tajemství podzemí	44
Kapitola 10: Temné plány	49
Kapitola 11: Setkání s Konrádem	54
Kapitola 12: Temný chrám	58
Kapitola 13: Mincovna v hlubinách	62
Kapitola 14: Zvěsti v ulicích Prahy	66

Kapitola 15: Tajemná postava	70
Kapitola 16: Cesta k hřbitovu	74
Kapitola 17: Ztracená naděje	78
Kapitola 18: Kruh se stahuje	83
Kapitola 19: Temné stopy	86
Kapitola 20: Setkání	90
Kapitola 21: Vyšehrad	94
Kapitola 22: Znamení	98
Kapitola 23: Stare přátelství	102
Kapitola 24: Honba za zrádcem	106
Kapitola 25: Zrádcova tvář	110
Kapitola 26: Praha	115
Kapitola 27: Po stopách	119
Kapitola 28: Alchymistova stopa	124
Kapitola 29: Hradčany	129
Kapitola 30: Pod křídly krále	133
Kapitola 31: Zrada	137
Kapitola 32: Temná tajemství vyplouvají na povrch	141

Kapitola 33: Koněprusy	144
Kapitola 34: Temné hloubky Koněprus	148
Kapitola 35: Osudové rozhodnutí	152
Kapitola 36: U krále	156
Kapitola 37: Pátrání po falešné mincovně	160
Kapitola 38: Stopa vede do opuštěné kovárny	164
Kapitola 39: Vítězství a nové hrozby	168
Kapitola 40: Závod s časem	171
Kapitola 41: Plán v Praze	175
Kapitola 42: Hra	179
Kapitola 43: Past se zatahuje	183
Kapitola 44: Hon na padělatele	187
Kapitola 45: Královský zásah	191
Kapitola 46: V pozadí dění	195
Kapitola 47: Konspirace	199
Kapitola 48: Poslední záblesk naděje	203
O autorovi	207

Předmluva

Středověká Praha byla městem plným kontrastů – nádherné gotické chrámy stály vedle špinavých uliček, kde se odehrávaly nejtemnější zločiny. Moc a bohatství se střetávaly s chudobou a zoufalstvím. Bylo to období, kdy osud jednotlivce mohl být určen rychleji, než se otočil jediný groš, a kdy se pod povrchem zdánlivě klidného města skrývala nebezpečná spleť intrik, falše a zrahy.

V tomto prostředí se odehrává příběh "Jedové chýše", který vás zavede do srdce středověké Prahy, kde krčmy nebyly jen místem k pití a zábavě, ale také střediskem nebezpečných plánů a tajných jednání. Hlavní hrdina Jan, zkušený krčmář, stojí tváří v tvář nebezpečím, která se zdají být větší než kdykoliv předtím. Pivo, které točí, se stává symbolem důvěry i zrahy, a mince, které přecházejí přes jeho stůl, jsou víc než jen platidlem – nesou v sobě stopy temných úmyslů.

"Jedová chýše" není jen příběhem o jednom muži a jeho krčmě. Je to příběh o celé společnosti, o tom, jak se v každé vrstvě společnosti skrývají zrádci a hrdinové, jak se kolo osudu točí a pohlcuje ty, kteří jsou příliš

slabí nebo příliš důvěřiví. Je to příběh o boji za spravedlnost v době, kdy zákony byly křehké a lidé museli často spoléhat jen na svůj důvtip a odvahu.

Vstupte tedy do Prahy, jaká byla před staletími, a nechte se unést příběhem, který vás provede temnými uličkami, podzemními sklepy a tajnými jednáními, kde každý krok může být poslední. Nechte se vtáhnout do světa, kde jedno špatné rozhodnutí může stát život, ale jedno správné rozhodnutí může změnit osud celého království.

Kapitola 1: Návrat

Po několika týdnech relativního klidu se Praha opět ocitla v sevření strachu a nejistoty. Jan, Ludmila, Alžběta a Markéta, posílení svým úspěchem v boji proti falzifikátorům mincí, se vrátili do Jedové chýše s nadějí, že si konečně vydechnou. Jenže temnota, kterou se jim podařilo potlačit, zůstala jen na chvíli zahánána do kouta. Nyní se vracela, tentokrát silnější a ještě zákeřnější.

Jan stál za výčepem, znovu pozoroval známé tváře, které sem přicházely zapít své trápení nebo uzavřít pochybné dohody. Ačkoli se v jeho krčmě zdánlivě nic nezměnilo, on sám cítil, že neklid, který se rozprostírá po městě, je jiného druhu než ten, který poznal dříve.

„Co tě trápí, Jane?“ Ludmila se posadila na stoličku vedle něj, její oči byly stejně pozorné jako jeho.

„Nezdá se ti, že je tu příliš klidno?“ odpověděl Jan, zatímco jeho pohled sledoval postavy v rohu krčmy, které šeptaly něco do tmy. „Po všem, co

se stalo, je ticho před bouří vždy nejvíc znepokojivé.“

„Možná máš pravdu,“ souhlasila Ludmila. „Ale nemůžeme se stále jen obávat. Musíme být připraveni jednat, ať už se stane cokoli.“

Náhle se dveře krčmy prudce otevřely a dovnitř vpadl mladík, který vypadal, že utíkal celou cestu z centra města. Těžce oddechoval a jeho oči byly rozšířené hrůzou.

„Mistře Jane! Musíte mi pomoci!“ vykřikl, když se přihnul k výčepu.

Jan, i když byl zvyklý na různé výjevy, se narovnal. „Co se stalo, chlapče?“

Mladík, který se představil jako Matěj, vyprávěl o neuvěřitelné události, která se stala přímo na Staroměstském náměstí. „Lidé se začali ztrácet, pane! Nejprve jen chudí, kteří se toulali ulicemi, ale dnes zmizel i bohatý kupec! Jeho stánku se ani nedotkli, ale on sám je pryč. Mluvílo se o nějaké černé postavě, která ho odvedla.“

Jan si vyměnil pohled s Ludmilou. Tohle nebylo běžné zmizení, které by mohli připsat pouhým zlodějům. Něco temnějšího se skrývalo za těmito událostmi.

„Kdo to byl?“ zeptala se Ludmila. „Co jsi viděl?“

„Byla to... byla to bytost, jakou jsem nikdy neviděl. Něco mezi mužem a stínem. Lidé říkají, že to je ďábel, co se vrátil do Prahy.“

Jan pocítil, jak mu mráz proběhl po zádech. Tohle nebyly jen pověry a strašidelné příběhy. Tohle bylo skutečné a děsivé. Přesto věděl, že nemůže zůstat stranou.

„Musíme to prověřit,“ prohlásil rozhodně. „Nemůžeme dopustit, aby strach a pověry ovládly Prahu.“

Ludmila přikývla a společně se obrátili na Matěje. „Vezmi nás tam, kde se to stalo,“ požádala ho. Mladík byl zpočátku vyděšený, ale viděl v jejich očích odhodlání, které ho uklidnilo. Přikývl a vedl je ven z Jedové chýše.

Venku byla noc temná, jen několik svící a pochodní osvětlovalo cesty. Ulice byly nezvykle prázdné, jako by se samotná Praha bála, co by se mohlo skrývat ve stínech. Skupina prošla tichými ulicemi, až dorazila k místu, které Matěj popsal.

Na Staroměstském náměstí, v blízkosti Týnského chrámu, byl opuštěný stánek. Okolí bylo ztichlé, jen tichý šepot větru narušoval klid. Jan se přiblížil k místu, kde kupce údajně spatřili naposledy.

„Tady je něco špatně,“ zašeptal Ludmila. Její ruka sáhla po dýce, kterou měla schovanou v záhybech pláště.

Jan poklekl na zem a zkoumal stopy. Nebylo pochyb, že se zde něco stalo, ale stopy, které viděl, nebyly lidské. Vypadaly jako obtisky těžkých bot, ale bylo v nich něco neobvyklého, jako by to nebyly zcela přirozené stopy.

„Tohle nevypadá dobře,“ pronesl Jan, když se postavil. „Musíme se dozvědět víc. Tohle není jen obyčejné zmizení.“

Zatímco se zvedal, jeho pohled se setkal s Ludmiliným. Byli na počátku nového dobrodružství, jednoho, které mohlo být nebezpečnější než vše, co dosud zažili.

Ale přesto, když se vraceli zpět do Jedové chýše, bylo jasné, že jsou odhodláni zjistit pravdu. Praha se opět ocitla v sevření temnoty a oni byli připraveni postavit se jí čelem.

Kapitola 2: Ztracené duše

Matěj vedl Jana a Ludmilu klikatými uličkami Prahy zpět do Jedové chýše. Město bylo zahaleno do tmy, jen sem tam plápolaly svíce v oknech domů, jejich světlo se odráželo v mokré dlažbě po nedávném dešti. Každý zvuk se zdál být zlověstnější než obvykle, každý stín mohl skrývat hrozbu. Matěj se třásl, ale ne z chladu – to strach sevřel jeho tělo.

„Byl to skutečně stín,“ zopakoval Matěj už potřetí, jakoby se snažil přesvědčit sám sebe, že to, co viděl, byla pravda. „Když se kupec otočil, nebyl tam nikdo. Ale když jsem se podíval zpět, stín se rozšířil a kupce pohltil.“

Jan si promnul bradu, zatímco Ludmila zůstala zticha. Zamyšleně přemýšlela, jak se s tímto novým nebezpečím vypořádat. Zkušenost je naučila, že v Praze nic není takové, jak se na první pohled zdá.

„Lidé mluví o návratu temných sil,“ pokračoval Matěj tiše. „Říkají, že stará prokletí, o kterých jsme si mysleli, že jsou zapomenutá, se vrací. Někteří mluví

o ztracených duších, které byly kdysi uvězněny ve zdech města a nyní hledají pomstu.“

„Neměli bychom se nechat zastrašit pověrami,“ odvětil Jan rozhodně. „Ale je pravda, že se v Praze děje něco neobvyklého. Ať už jsou to falešné mince, otrávené pivo nebo tyto zmizení, všechno to ukazuje na něco většího. Musíme zjistit, co se děje, a zabránit tomu, aby to ohrozilo město.“

Jakmile dorazili zpět do Jedové chýše, Matěj se zhroutil na lavici, vyčerpaný strachem a únavou. Ludmila mu podala džbán vody a Jan se posadil naproti němu.

„Řekni mi, Matěji,“ začal Jan klidně, „jak jsi věděl, že se máš obrátit na mě?“

„Všichni o tobě mluví, mistře Jane,“ odpověděl Matěj. „Říkají, že jsi pomohl Praze, když se objevily falešné mince. Že jsi odhalil ty, kteří se snažili město zničit zevnitř. Když jsem viděl, co se stalo na náměstí, věděl jsem, že ty jsi ten, kdo by mohl pomoci.“

Jan se zamyslel. Věděl, že v Matějově hlase je ukrytý strach, ale také naděje. Naděje, že on a jeho družina budou schopni zastavit neznámé nebezpečí, které se nad městem vznáší.

„Matěji, můžeš u nás zůstat do rána,“ rozhodl Jan.
„Zítra se pokusíme zjistit víc o tom, co se stalo.
Možná někdo viděl něco, co nám pomůže. Musíme
zjistit, kdo nebo co je ten stín, o kterém jsi mluvil.“

Ludmila mezitím odešla do zadní části krčmy, kde se
skrývaly zásoby a zbraně. Byla připravena jednat,
kdyby bylo potřeba. Jan věděl, že i ona cítí neklid a
obavy, ale na rozdíl od Matěje, Ludmila byla zvyklá
čelit nebezpečí.

„To, co se děje v Praze,“ začal Jan, když se k němu
Ludmila vrátila, „nemůžeme ignorovat. Už jednou
jsme ochránili město, ale teď čelíme něčemu, co
neznáme. Musíme najít stopy a spojence, jinak se
tohle stane naším koncem.“

„Co navrhuješ?“ zeptala se Ludmila.

„Musíme navštívit ty, kteří vědí víc o tajemstvích
Prahy,“ řekl Jan. „Zajdeme za starým alchymistou na
Hradčanech. Pokud někdo ví něco o temných silách,
které by mohly být zodpovědné za tyto události, je to
on.“

Ludmila přikývla. „To je dobrý plán. Ale budme
opatrní. Nevíme, kdo nebo co proti nám stojí.“

„To nevíme,“ souhlasil Jan. „Ale pokud se chceme
dozvědět pravdu, musíme riskovat.“

Té noci v Jedové chýši nikdo pořádně neusnul. Jan i Ludmila byli ponořeni do vlastních myšlenek, připraveni na to, co přijde. Město venku bylo tiché, ale to ticho bylo jen klidem před bouří. Něco temného se vznášelo nad Prahou, a oni věděli, že bude potřeba odvahy a odhodlání, aby se postavili čelem tomu, co přijde.

Zítra začíná další kapitola jejich boje. Ať už to bude cokoli, budou připraveni.

Kapitola 3: Alchymistovo tajemství

Ráno bylo chladné a mlhavé, když Jan s Ludmilou opustili Jedovou chýši. Matěj zůstal uvnitř, stále příliš vyčerpaný a vystrašený, než aby se zúčastnil jejich cesty. Ulice Prahy byly tiché, pouze sem tam projel vozík s dřevem nebo prošla skupina měšťanů. Přesto měl Jan pocit, že je město podivně neklidné, jako by i samo jeho kamenné srdce vědělo, že se něco blíží.

„Je to jako před bouří,“ zamumlala Ludmila, jak šli směrem k Hradčanům.

„Ano,“ přikývl Jan. „Cítíš to taky? Ten tlak ve vzduchu, jakoby nás něco sledovalo.“

Ludmila neodpověděla, ale v jejích očích se zračil stejný neklid, který Jan cítil v sobě. Věděla, že dnešní den může přinést odpovědi, ale také nové nebezpečí.

Když dorazili k domku alchymisty, jeho staré dřevěné dveře byly zavřené. Dům vypadal opuštěně, jakoby se jeho majitel rozhodl zmizet z povrchu

zemského. Ale Jan věděl, že starý mistr alchymie by nikam neodešel bez důvodu.

Zaklepal na dveře třikrát. Chvíli bylo ticho, ale pak se ozvalo šoupání uvnitř a dveře se pomalu otevřely. V nich stál hubený stařec s hlubokými vráskami a očima, které viděly více, než kdokoli z přítomných mohl tušit.

„Mistr Jan a Ludmila,“ pronesl alchymista hlasem, který zněl jako šustění suchých listů. „Čekal jsem vás.“

„Věděl jste, že přijdeme?“ zeptal se Jan překvapeně.

„Věděl jsem, že budete potřebovat mou pomoc,“ odpověděl alchymista a ustoupil, aby je pustil dovnitř.

Vnitřek domu byl zaplněn knihami, svitky a podivnými lahvemi s různobarevnými tekutinami. Stěny byly pokryty záhadnými symboly a vzorci, které připomínaly jakési pradávné magické formule. V rohu místnosti stál velký stůl pokrytý pergameny a alchymistickými nástroji.

„Vím, proč jste přišli,“ řekl alchymista a usadil se na nízkou stoličku u stolu. „Mluvil se o tom, že temné síly se vrátily do Prahy. Viděl jsem znamení.“

„Znamení?“ opakoval Jan. „O jakých znameních mluvíte?“

Alchymista se na chvíli odmlčel, jakoby sbíral myšlenky, než odpověděl. „Praha je město staré a moudré. Ale také je to město, které ukrývá mnohá tajemství a prokletí. Stíny, které viděl váš přítel Matěj, nejsou jen pouhými preludy. Jsou to staré duše, které byly kdysi uvězněny, a nyní se probouzejí.“

Ludmila se nepatrně zachvěla. „Proč se probouzejí právě teď?“

„Protože se někdo snaží otevřít brány mezi světy,“ odpověděl alchymista. „Někdo s velkou mocí a odvahou, ale také s touhou po destrukci. Tyto duše jsou jen nástrojem, který má být použit.“

Jan ztěžka polkl. „A jak je můžeme zastavit?“

„To je otázka, kterou si kladu i já,“ zamyslel se alchymista. „Ale vím, kde bychom mohli najít odpověď. V zapomenutých knihách a starých rukopisech, které jsou ukryty v knihovně kláštera na Strahově. Tam bychom mohli najít klíč k zapečetění těchto duší zpět do jejich vězení.“

„Musíme tedy do Strahovského kláštera,“ řekl Jan rozhodně. „Co nejdřív.“

„Ale buďte opatrní,“ varoval je alchymista. „Ten, kdo probouzí tyto duše, si je vědom toho, co dělá. Může se pokusit vás zastavit. Praha je plná očí a uší, a ne všechny jsou přátelské.“

Jan přikývl. „Děkujeme za vaše rady, mistře. Uděláme, co je v našich silách.“

Alchymista se pousmál, ale v jeho očích zůstala temnota. „Jen dejte pozor, abyste nezkřížili cestu tomu, kdo toto všechno rozpoutal. Taková konfrontace by mohla mít strašlivé následky.“

Když Jan s Ludmilou opouštěli dům alchymisty, oba byli ponořeni do myšlenek. Cesta do Strahovského kláštera se zdála být klíčem k tomu, aby se dozvěděli více o temných silách, které ohrožovaly Prahu. Ale také věděli, že každý jejich krok může být sledován. Nebyli si jisti, kdo stojí za probuzením těchto duší, ale jedno bylo jasné – jejich nepřítel byl nebezpečný a plný tajemství.

V Praze začínal další den, ale pro Jana a Ludmilu to byl jen další krok na cestě do hlubin neznáma. A s každým krokem cítili, jak se kolem nich stahuje smyčka temnoty, která hrozí, že je pohltí.

Kapitola 4: Na Strahově

Cesta na Strahov byla tichá, jen vzdálený zvuk kostelních zvonů narušoval klid mlhavého rána. Jan a Ludmila postupovali ulicemi, jejich kroky zněly dutě na kamenné dlažbě, jak se blížili ke klášteru, jehož vysoké zdi se tyčily nad městem. Nad nimi se klenulo nebe, zamračené a tíživé, jako by i samo bylo svědkem neklidných událostí.

Když dorazili ke klášterní bráně, zastavili se na okamžik, aby se ujistili, že nejsou sledováni. Jan si všiml stínu mihnoucího se na okraji jejich zorného pole, ale když se otočil, aby se podíval blíže, nic tam nebylo. Ludmila to také postřehla a jejich pohledy se setkaly. Nebylo třeba slov, aby věděli, že nebezpečí je blíž, než si mysleli.

„Musíme být opatrní,“ zašeptala Ludmila, než zaklepala na těžké dřevěné dveře.

Po několika napjatých okamžicích se dveře pomalu otevřely a v nich se objevil mladý mnich s bledou tváří a ustaraným výrazem. „Co vás přivádí

do Strahova, poutníci?“ zeptal se tichým, ale pevným hlasem.

„Hledáme moudrost knih, které zde ukrýváte,“ odpověděl Jan. „Máme otázky, na které jen vaše svaté texty mohou odpovědět.“

Mnich na ně chvíli zkoumavě pohlížel, než přikývl a ustoupil, aby je pustil dovnitř. „Pojďte dál. Mistr knihovník vám snad bude moci pomoci.“

Kláštevní chodby byly chladné a vlhké, osvětlené jen několika svícemi. Jejich kroky zněly v ozvěnách, jak je mnich vedl hlouběji do kláštera. Strahovská knihovna byla rozlehlá a majestátní, plná starých svazků, které sahaly až k vysokému stropu. Vůně starého papíru a inkoustu byla omamná, připomínající moudrost věků, která zde byla uchována.

Za velkým stolem uprostřed místnosti seděl starší mnich, jehož oči byly skryty za brýlemi, zatímco pečlivě studoval starý pergamen. Když si všiml příchozích, zvedl hlavu a pohlédl na ně přes okraj brýlí.

„Co vás přivádí k nám, hříšníci?“ zeptal se bez úvodu, jeho hlas byl ostrý a zároveň unavený, jakoby již unesený tíhou věků a tajemství, které strážil.

„Jsme zde kvůli temnotě, která se vznáší nad Prahou,“ odpověděl Jan přímo. „Potřebujeme vaše vedení, abychom pochopili, co se děje.“

Mnich se na chvíli zamyslel, než pomalu přikývl. „Temnota. Ano, slyšel jsem zvěsti. A viděl znamení. Ale povězte mi více, abych vám mohl pomoci.“

Jan a Ludmila mu vypověděli vše, co se dozvěděli – o stínech, které pohltí lidi, o duších, které byly kdysi uvězněny, a nyní se probouzejí, a o možném původci tohoto všeho. Mnich je poslouchal bez přerušování, jeho obličej zůstával nehybný, ale v jeho očích bylo vidět hluboké zamyšlení.

„To, co popisujete,“ začal mnich pomalu, když skončili, „není nic nového. Praha vždy byla místem, kde se stýkají různé světy – svět živých a svět mrtvých, svět světla a svět stínu. Ale pokud jsou tyto duše skutečně probouzeny, znamená to, že někdo se snaží narušit rovnováhu mezi těmito světy.“

„Jak je můžeme zastavit?“ zeptala se Ludmila s naléhavostí v hlase.

„Nejprve musíme pochopit, co nebo kdo je za tím vším,“ odpověděl mnich. „Existují staré texty, které hovoří o obřadech a magii, které mohou ovládat duše. Tyto texty jsou však nebezpečné a byly záměrně ukryty, aby je nikdo nemohl zneužít.“

„Můžete nás k těm textům přivést?“ zeptal se Jan.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jedová chýše II..
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.